

## גבורות גשמים

1. עולת ראייה א, ברכת אבות, עמ' ער:  
 "גבורות גשמים, א"ד יוחנן מפני שיורדים בגבורה" (תענית ב, א). וכן בזוהר: שיורדים מסטרא דגבורה (בראשית לב). השפע היורד ממרום, מצד חסד הבורא יתברך, הוא מוכן לרדת באפן שיהיה גמור בענינו, שיוכל האדם ליהנות ממנו מיד, כענין המון שהיה גמור ומוכן להנאתו. אך מידת הגבורה פועלת היא הרבה עכובים וצמצומים, באפן שיהיה צריך הרבה מדרגות, עד שיבא לכלל הנאה ע"י עבודת האדם. וכן הוא גם בשלמות הרוחנית, שהשפע היורד מן השמים ע"י קדושת התורה לשלמות הרוחנית היה ראוי שירד באופן גמור, עד שיהיה האדם מוכן על ידו לשלמותו בלא עבודה וטורח, אבל מצד מידת הגבורה נתגלו הענינים במלבושים ומסכים, עד שהאדם צריך לעבדה ולשמרה, ברמ"ח מצות עשה ושס"ה לא תעשה, ואך אז יקבל שלמותו. ועל כן נמשל שפע התורה לגשמים, "יערף כמטר לקחי"

2. עולת ראייה א, ויברך דוד, עמ' רל:  
 והגבורה. "זו יציאת מצרים. שנאמר: וירא ישראל את היד הגדולה" (ברכות נח, א). לעומת הגדולה שהיא ההצטירות הכללית של כל המעשה אשר עשה האלהים, תבא הגבורה להודיע שעם כל הכללות הגדולה הזאת יש השגחה מפורטת, שכל פרט ופרט

בפני עצמו מוצא מקום בערכו המיוחד, ורק ע"פ הגבורה הגוברת, מכח הגדולה הכללית הרחבה עד אין קץ, להשפיע שלמות להשלים את כל דבר פרטי, ע"פ צביונו המיוחד לו, מתפרד כל דבר להיות לו מקום וערך בפני עצמו. זאת הגבורה היא הפועלת להציב גבולות עמים, להבדיל גוי מגוי, ולהוציא גוי מקרב גוי, להפלות בין ישראל לעמים, אשר יוכל כל עם למצא ערכו הפרטי, על פי כשרונותיו המיוחדים שבגבורתו הפרטית. זאת התכונה באה להעשות ע"י יציאת מצרים, כשהורמה מעלת ישראל בתור עם לבדד, מושגח במספר ומנין לפרטיו, שיהיה בה למופת על שמירת הסגולה בדרך ישרה לכל עם ועם על פי ערכו, וכדי להצטרף יחד ג"כ לעבודת הכלל כולו, כל ברואי בצלם אלוהים. בהבנה כזאת יראה את יד ד', היד המחולקת לאצבעות, שכולן פועלות כל אחת מהנה לשמושה המיוחדת לה, והכל עולה אל מקום אחד ומטרה אחת. כללו של דבר, אם היו הפרטים נבלעים, באין הכרה של השתלמוח רחבה לכל אחד בפני עצמו, כי אם מצורפים היו אל תכלית הכלל, היתה זאת גדולה, אבל לא גבורה, כי אם חלישות, חלילה, נראית בפרטים שאינם מגיעים לתעודה תכליתית הראויה למידתם הפרטית. אמנם כאשר נתגלתה במין האנושי התגלות יקרת הפרטיות, ע"י חילוק עם מעם, וההוקרה

הפרטית לכל אחד בפני עצמו, כל נפש אחת מישראל כעולם מלא, הוכרה יד ד' בגבורתה.

3. עולת ראייה א, ברכות השחר, עמ' עד:  
 ברוך אתה ד', אלוהינו מלך העולם, אוזר ישראל בגבורה. גבורה מיוחדת היא גבורתם של ישראל, גבורה המצטיינת לא בכבושים שמכבשים את אחרים, מכניעים אותם או מאבדים אותם, אלא גבורה שבעקרה היא קשורה בכבוש שהאדם כובש את עצמו, גבורת הנשמה האלהית, הרוח האצילי של האדם, שמכבש את הגוף הבהמי ואת תאותיו הגסות והסוערות, גבורת ארך אפים הטוב מגבור, ומושל ברוחו מלוכד עיר. זאת היא הגבורה האזורה לישראל, הנאותה ליסוד המוסר הטהור והרמת ערכו של האדם ביתרונו מן הבהמה, הראויה להאמר בעקרה כד שרי המיינינה, בחזוק המתנים בכלל להיות יותר חמוש במלא הכוח, ולהבדיל עם זה בין החלק השפל של הגויה-לחלקה העליון, שיהיו הכוחות המטים את האדם לצדו הבהמי, מושפעים להיות טהורים ומשועבדים לגבורת הלב, המתמלא עז טוהר ורגש מלא קודש, בשאיפה עליונה לגבורה של מעלה. על חלק טוב זה, המיוחד לכללות האומה, ביסוד גזע קדושת נשמתה, המאירה לכל אחד מאישיה בהדרת כבודה, הננו מברכים לאוזר ישראל בגבורה.